

но е да му говоримъ: състраданіето къмъ единого человѣка не трѣба да ны накара да напуснемъ спасеніето на цѣла Гръція.

„Тогази азъ осѣтихъ себеси като лвица на която отнематъ скимнитѣ и; тя испълня лѣсоветѣ съ рева си. О пещеро, викахъ азъ, никога нема да та напустихъ; ты ще ми бѫдешъ гробъ! О жилище на страданіята ми; нема вече надѣжда, нема никаква храна! Кой да ми даде ножъ да са прободж? О да можахъ хищнитѣ птици да ма грабнатъ!.... Азъ нема да гы прострѣлямъ вече съ стрѣлытѣ си! О безцѣнній лжко, лжко осветеній отъ ржцѣтѣ на сына на Юпитера! О възлюбленный Херкулесе, ако ти е останъло еще нѣкое чувство, не сали прогнѣвявашъ? Този лжъ не е вече въ ржцѣтѣ на твоя вѣренъ пріятель, но въ светотатственниятѣ и предателски ржцѣ на Одиссея. Пълтоядни птици, диви звѣрове, не бѣгайте вече отъ тъзи пещера: монтѣ ржцѣ нематъ вече стрѣлы. Злочестъ, азъ не можъ вече да ви повреждамъ. Елате да ма изѣдете! или подобрѣ молніята на неумолимаго Юпитера нека ма устрѣли.

Баша ви като опыта сичкытѣ средства да ма убѣди помисли найподиръ за найдобро да ми даде назадъ оржжията ми; той направи знакъ на Неоптолема, който тосъ часъ ми гы даде. Тогази азъ му рекохъ: достойній сине на Ахилла, ты са показвашъ какъвътъ си: но остави ма да прострѣліж моя врагъ. Тосъ часъ азъ напрегнѣхъ лжка си за да стрѣлнѣ една стрѣла на баша ви; но Неоптолемъ ма вѣспрѣ, като ми рече: Гнѣвътъ ви увлича, и ви прече да видите ясно какво безчестно дѣло искате да сторите.

„Колкото за Одиссея, той са виждаше спокоеиъ срѣцо монтѣ стрѣлы както и срѣцо укореніята ми. Азъ са почушихъ на неустранимостта и търпѣніето му. Осѣтихъ срамъ дѣто поискахъ въ първото си увлечение да са послужж отъ оржжията си за да убиш тогози който заповѣда да ми са дадѫтъ; но понеже гнѣвътъ ми не бѣ еще минжъ, азъ бѣхъ неутѣшенъ дѣто длѣжахъ оржжията си на человѣкъ когото толкози мразяхъ. Между туй Неоптолемъ ми думаше: Знайте че божественъ Еленъ, сынътъ Пріамовъ, като излѣзе отъ града Троя по повелѣніе и вдѣхновеніе на боговетѣ, откры ни